

به نام خداوند جان و خرد

زبان فارسی، فرهنگ، ایران

این شماره پاور را به بهارانه زبان فارسی اختصاص دادیم به یادکرد مردی که پاسدار و نگاهبان نام و هویت ایران بود و زبان را پیکره فرهنگی می دانست که هویت ملی را در آن می شد جاودانه دید. همایش ملی «شاهنامه و پایداری زبان فارسی» را امسال به مبارکی کوچ کووید ۱۹ و رفع زحمت از سر اجتماعات و گردهمایی ها با احتیاط به صورت نیمه حضوری برگزار کردیم با مقالاتی در دو قلمرو زبان فارسی و شاهنامه. پاور ۴۵ به تن خویش برای انتشار به موقع آماده بود که مقالات همایش هم رسید. باین حال به کمک آمد و لختی از مقالاتی را که سروران ما به نیت همایش داده بودند نیز به خود پذیرفت.

اهمیت زبان فارسی و پژوهش های شاهنامه شناسی برای ما آن قدر و اعتبار را داشت که این شماره را به مناسبت این همایش و رویکرد خاص آن «پایداری زبان فارسی» با مقالاتی در این خصوص منتشر کنیم.

خردسرای فردوسی یادکرد زنده نام دکتر محمدعلی اسلامی ندوشن را هم که به تازگی به جهان ناپایدار پشت کرده و در جهان دیگر جاودانه شده بود، بر ذمه خود می دانست و این شماره را در کنار زبان فارسی و فردوسی به نام او نیز مزین کرد تا بگوید ما حق شناس دلدادگی های این مرد بزرگ نیز هستیم و می دانیم که او برای ایران و فردوسی و زبان فارسی چه دل ها که نسوزاند و چه جان ها که نفرسود و چه قلم ها که نزد! به ویژه که او را به خردسرا هم عنایتی خاص بود و می پنداشت که برخی از آرزوهایش را در جهت پاسداشت جایگاه شاهنامه و فردوسی می تواند بر آورده کند. آخر او در سر می داشت که با تأسیس ایرانسرای فردوسی گام های بلندی در این مسیر بردارد که نشد. گمانم او می پنداشت حالا که ایرانسرا نشد، باری خردسرا می تواند در این مسیر نشانی از خود برجای بگذارد. این بود که بخشی از کتاب های خود را که به نیت ایرانسرا فراهم آورده بود، به خردسرا بخشید و با پشتیبانی های دیگر هم ما را منت دار خویش کرد.

اینک که در بهار زبان فارسی و شاهنامه یاد او را گرامی می‌داریم، می‌پنداریم که روانش از ما خرسند خواهد بود که او هم مثل ما به بهار زبان و فرهنگ فارسی می‌اندیشید و دل خوش می‌داشت که فرزند ایران پایدار و خانه‌زاد فردوسی بزرگ است.

این مقاله‌ها را که اغلب به خامه‌دوستان و دوستداران او و دلدادگان ایران و فردوسی و زبان و فرهنگ فارسی نوشته شده است، به روان نگران او پیشکش می‌کنیم که تا بود از ایران گفت و از فردوسی دم زد و یقین داریم که او فقط با نام و یاد ایران قرار می‌گرفت و اینک چنین قرار گرفته است که کالبدش نیز در خاک ایران قرار گیرد و با خیم و پیر نیشابور هم‌دیار شود.

برای ایران و زبان فارسی پایندگی، برای فردوسی و شاهنامه جاودانگی و برای فرزند ندوشن که با این نام‌ها سرفرازانه زیست، آرامش ابدی آرزو داریم.

محمدجعفر یاحقی

سر دبیر

